

Księga Daniela - numer sto trzydzieści siedem

Odkrywanie proroczego znaczenia drogowskazów: od 1776 do 2023

Jeff Pippenger

2024-03-15

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który rozpoczął się 11 września 2001 roku i kończy się wraz z wprowadzeniem ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, to okres, w którym wypełnia się skutek każdego widzenia. Niektóre z tych widzeń rozciągają się aż do powtórnego przyjścia Chrystusa, lecz nawet te, które następują po ustawie niedzielnej, są zakotwiczone w okresie pieczętowania. Pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy to czas, w którym wieczne przymierze zostaje doskonale wypełnione. W tym czasie Chrystus wypisuje swoje prawo na sercach i umysłach swego ludu na wieczność. To pieczętowanie jest reprezentowane przez zjednoczenie boskości z człowieczeństwem, które nie grzeszy.

Symboliczne powiązanie liczby "dwieście dwadzieścia" reprezentuje zarówno odnowienie, jak i połączenie boskości z człowieczeństwem. Dwieście dwadzieścia lat od Biblii Króla Jakuba do pierwszego publicznego wystąpienia Williama Millera w 1831 roku oraz ostatecznej publikacji w Vermont Telegraph w 1833 roku stanowi połączenie boskości z człowieczeństwem. Zawiera podpis "prawdy", czyli hebrajskiego słowa utworzonego przez Cudownego Lingwistę poprzez połączenie pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego, by powstało słowo "prawda". Dwieście dwadzieścia lat od 1611 roku i Biblii Króla Jakuba aż do 1831 roku i opublikowania przez Millera jego przesłania odzwierciedla podpis Cudownego Lingwisty.

W połowie pomiędzy tymi dwiema datami (1611 i 1831) znajduje się rok 1798 — czas końca — który oznaczał odpieczętowanie przesłania z Księgi Daniela (Biblii Króla Jakuba), które przyniosło wzrost poznania, co doprowadziło do publikacji Millera w 1831 roku. Czas końca w 1798 roku wyznaczył także początek procesu próby, który doprowadził do buntu głupich panien, które Daniel w rozdziale dwunastym nazywa bezbożnymi. Tak więc rok 1798 reprezentuje liczbę trzynaście, pośrodku między pierwszą a ostatnią literą, ponieważ trzynaście jest symbolem buntu. Rok 1798 łączy się również z okresem przygotowania od 1776 aż do 1798 — czasem końca.

Podobnie jak w przypadku millerowskiego powiązania dwustu dwudziestu lat, rok 1776 jest również naznaczony boską publikacją, Deklaracją Niepodległości, i rozpoczyna okres, który kończy się w 1798 roku wraz z opublikowaniem Ustaw o cudzoziemcach i podżeganiu do buntu. Dwieście dwadzieścia lat millerowskiego symbolicznego powiązania boskości i człowieczeństwa jest poprzez rok 1798 powiązane z dwudziestoma dwoma latami przygotowania od opublikowania Deklaracji Niepodległości aż do opublikowania Ustaw o cudzoziemcach i podżeganiu do buntu z 1798 roku. Ponieważ dwadzieścia dwa to jedna dziesiąta z dwustu dwudziestu, czyli dziesiącina z dwustu dwudziestu, liczba dwadzieścia dwa, podobnie jak liczba dwieście dwadzieścia, oznacza związek boskości z człowieczeństwem.

Millerowskie dwieście dwadzieścia lat nosi pieczęć prawdy, podobnie jak czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a okres przygotowania od 1776 aż do 1798 również nosi tę samą pieczęć, gdyż data środkowa, 1789, oznacza ogłoszenie Konstytucji, która została ratyfikowana przez trzynastą kolonię.

Okres Millera, który rozpoczął się w 1611 i zakończył w 1831, a którego środek przypadł na 1798, jest powiązany z dwudziestodwuletnim okresem 1776–1798, ze środkiem przypadającym na 1789. Wszystkie pięć dat — 1611, 1776, 1789, 1798 i 1831 — jest reprezentowanych przez publikację. Daty okresu przygotowania zawierają dziesięć dwudziestu dwóch lat od 1776 do 1798, a ten okres ilustruje czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który jest czasem, kiedy boskość łączy się z człowieczeństwem. Okres Millera o długości dwustu dwudziestu lat oraz dwudziestodwuletni okres przygotowania 1776–1798 oba reprezentują połączenie boskości z człowieczeństwem.

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczął się 11 września 2001 roku i został naznaczony uderzeniem islamu trzeciej biady w duchową chwalebna ziemię. Dwadzieścia dwa lata później, 7 października 2023 roku, islam trzeciej biady ponownie uderzył w typową, dosłowną chwalebna ziemię. Gdy wkrótce nadejdzie prawo niedzielne, pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy zostanie zakończone, a islam trzeciej biady ponownie uderzy w Stany Zjednoczone.

Czas pieczętowania zaczyna się atakiem islamu na bestię z ziemi i kończy się atakiem islamu na bestię z ziemi. Pośrodku islam trzeciego biada uderzył w naród Izraela, który w Biblii jest przedstawiony jako Juda. Juda była starożytną dosłowną ziemią chwalebna Biblii, a Stany Zjednoczone są współczesną duchową ziemią chwalebna.

Trzy ciosy islamu zostały wymierzone w chwalebna ziemię. Pierwszy i ostatni były wymierzone we współczesną duchową chwalebna ziemię, a środkowy cios został wymierzony w starożytną dosłowną chwalebna ziemię. Środkowy kamień milowy stanowił atak na współczesne państwo Izrael, a w wyniku ukrzyżowania ich Mesjasza dosłowny Izrael stał się symbolem buntu, co symbolizuje trzynasta litera alfabetu hebrajskiego.

Okres przygotowawczy od 1776 do 1798 roku jest również powiązany z dwustu dwudziestoletnim okresem ruchu trzeciego anioła, gdyż od 1776 roku, wraz z ogłoszeniem Deklaracji Niepodległości, do 1996 roku i publikacji czasopisma The Time of the End, mija dwieście dwadzieścia lat. W środku tej historii znajduje się czas końca w 1989 roku, oznaczający bunt głupich, niegodziwych panien. Dlatego 1611, 1776, 1789, 1798, 1831, 1989, 1996, 2001, 2023 oraz mające wkrótce nadejść prawo niedzielne są kamieniami milowymi związanymi z prawdą, że boskość połączona z człowieczeństwem nie grzeszy. Dziesięć kamieni milowych, z których dwa powtarzają się dwukrotnie.

Dziesięć to liczba symbolizująca próbę, a gdy dodasz dwie powtórzone daty: 1776 i 1798, otrzymujesz łącznie dwanaście kamieni milowych, symbolizujących sto czterdzieści cztery tysiące. Wszystkie te kamienie milowe dotyczą procesu próby stu czterdziestu czterech tysięcy, który trwa od 11 września 2001 roku aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, gdzie Chrystus

dokonuje dzieła trzeciego anioła, łącząc swoją boskość z człowieczeństwem stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy przez resztę wieczności nie grzeszą. Oczywiście, fakt ten mogą dostrzec tylko ci, którzy — jak mówi Izajasz — wybierają, by „widzieć oczami, słyszeć uszami, rozumieć sercem, nawrócić się i być uzdrowionymi”.

22 października 1844 r. pojawił się trzeci anioł, gdy Chrystus nagle przyszedł do swej świątyni, aby dokonać opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Wówczas grupa millerystów poszła za Chrystusem do Miejsca Najświętszego, choć następnie przestała podążać za postępującym światłem trzeciego anioła i powtórzyła bunt pierwszego Kadeszu, i została skazana na błąkanie się po pustyni Laodycei, aż wszyscy pomarli.

Kiedy Chrystus nagle wszedł do Miejsca Najświętszego, połączenie boskości i człowieczeństwa reprezentowało dzieło, które był gotów wykonać, a to dzieło zostało symbolicznie przedstawione przez Cudownego Lingwistę wraz z dwoma świadkami. Tymi świadkami byli Habakuk i Jan. W rozdziale DRUGIM, wersecie DWUDZIESTYM, w obu księgach, wskazano 22 października 1844 roku. Jedna podkreślała dzieło pojednania (at-one-ment), które rozpoczęło się tego dnia, a druga wskazała świątynię, która miała zostać oczyszczona.

Świątynia, do której On nagle przyszedł, jest reprezentowana przez świątynię, którą zdeptały moce ustawicznego (pogaństwo) i ohydy spustoszenia (papizm). Świątynia przedstawiała także Chrystusa, który jest świątynią zniszczoną, a następnie w trzy dni wzniesioną. Przedstawiała również świątynię millerytów, wzniesioną w ciągu czterdziestu sześciu lat, od 1798 do 1844 roku. Przedstawiała też świątynię ludzką, która jest zorganizowana przez czterdzieści sześć chromosomów i która określa oraz reguluje skład genetyczny ludzkiego ciała. Nie jest przypadkiem, że każda komórka w ludzkim ciele jest całkowicie zastępowana co dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni.

We wszystkich tych boskich ilustracjach świątyni, które przedstawiają dzieło Chrystusa polegające na łączeniu boskości z człowieczeństwem, boskość zawsze poprzedza człowieczeństwo. 1611 poprzedza 1831. 1776 poprzedza 1798. 1776 poprzedza 1996. 2001 poprzedza 2023. Milleriści poszli za Chrystusem do Miejsca Najświętszego. Na początku Bóg stworzył człowieka.

Teraz powrócimy do rozważań nad trzema kamieniami milowymi: 1776, 1789 i 1798, które reprezentują okres przygotowawczy typowy dla czasu pieczętowania. Pierwszy okres jest reprezentowany przez rok 1776, Deklarację Niepodległości oraz okres dwóch Kongresów Kontynentalnych; a drugi okres — przez rok 1789, Konstytucję oraz okres Artykułów Konfederacji aż do 1798 roku.

Tajemnica obrazu bestii, którą jest prawda, że ósma głowa jest z siedmiu głów, jest zidentyfikowana w obu okresach. Jest ona także zidentyfikowana w trzecim kamieniu milowym tej historii, lecz ten kamień milowy dotyczy ósmej, będącej z siedmiu, tak jak wypełnione jest to przez papieństwo. Pierwsze dwa okresy przedstawiają wypełnienie tego, że ósma jest z siedmiu, w Stanach Zjednoczonych.

Stany Zjednoczone składają się z dwóch rogów: jeden jest kojarzony z mężczyzną, a drugi z kobietą. Mężczyzna to władza polityczna — to róg republikański. Kobieta to władza religijna — to róg protestancki. Dlatego okres reprezentowany przez rok 1776 i Deklarację Niepodległości odpowiada rogowi protestanckiemu, gdyż boskość zawsze poprzedza ludzkość. Okres reprezentowany przez rok 1789 i Konstytucję odpowiada rogowi republikańskiemu.

W 2020 roku oba rogi zostały zgładzone przez nowoczesne szatańskie ateistyczne smocze moce. Prawdziwy protestancki róg został zgładzony 18 lipca 2020 roku, a róg republikański został zgładzony później, 3 listopada 2020 roku. W 2023 roku dwaj świadkowie powstali, a świat, który radował się nad ich martwymi ciałami, zaczął się bać.

W 2023 roku, w ostatnim pokoleniu historii Ziemi, rozpoczęło się ostateczne dzieło pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Boskość jest teraz łączona z człowieczeństwem na wieczność, gdy wierni czasów ostatecznych odtwarzają na wieczność obraz Chrystusa.

W 2023 roku rozpoczęło się ostateczne dzieło połączenia odstępczego Kościoła z odstępczym Państwem w narodzie bestii z ziemi. Struktura władzy, reprezentowana przez papieżstwo, składająca się z odstępczego Kościoła rządzącego odstępczym Państwem, była wówczas ustanawiana, odtwarzając obraz bestii.

Wielką próbą dla tych, którzy zostali powołani, jest próba dostrzeżenia kształtowania się obrazu bestii, jak jest to przedstawione przez "głosy, błyskawice, gromy" oraz nadchodzące "trzęsienie ziemi". Czas pieczętowania to okres, w którym każde widzenie znajduje swoje doskonałe wypełnienie (spełnienie). W okresie przygotowania od 1776 aż do 1798, który typologicznie obrazuje czas pieczętowania, były koła w kołach, co stanowi część widzenia, które Ezechiel widział, gdy spojrział do Miejsca Najświętszego, w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Te koła Siostra White określa jako "złożoną wzajemną grę wydarzeń ludzkich". Okres przygotowania od 1776 do 1798 zawierał niektóre z owych "złożonych wzajemnych gier wydarzeń ludzkich", które warto odnotować.

Jedno wiąże się z prawdą, że rewolucyjna Francja była obrazem Stanów Zjednoczonych. Oba narody wynoszą papieżstwo na tron ziemi i oba je z niego strącają. Oba narody przeznaczają swoją potęgę wojskową i gospodarczą, aby doprowadzić to dzieło do skutku. Oba narody nagle znoszą swoje religie państwowe, by stać się katolickimi. Oba narody doświadczają „trzęsienia ziemi”, które obala ich ustanowione rządy. Historie obu narodów łączy rok 1789, gdyż w 1789 rozpoczęła się rewolucja francuska, a Konstytucja USA weszła w życie.

Rewolucja francuska trwała dziesięć lat. Napoleon Bonaparte doszedł do władzy w późniejszych etapach rewolucji francuskiej. Stał się wybitnym dowódcą wojskowym i odegrał kluczową rolę w rządzie Francji po udanym zamachu stanu 9 listopada 1799 roku, w wyniku którego został pierwszym konsulem Republiki Francuskiej.

W drugiej fazie okresu przygotowawczego 1776–1798 człowiekiem, który był ósmym (nie w kolejności), a zarazem jednym z siedmiu, był John Hancock. Był on jednym z ośmiu prezydentów w drugim okresie, reprezentowanym przez rok 1789 (rok Rewolucji Francuskiej). Był jedynym z

tych ośmiu prezydentów, który sprawował także urząd prezydenta w pierwszym okresie, reprezentowanym przez rok 1776. W tym proroczym sensie był ósmym, który był spośród siedmiu.

On jest podpisem ludzkiej epoki, gdyż pierwsza epoka reprezentuje boskość, a zatem jest podpisem, który spaja obie epoki (boską i ludzką). Jego podpis jest najślynniejszym podpisem w dziejach ludzkości i znaczył więcej niż tylko jego wspaniałe pismo odręczne.

Podpis Johna Hancocka na Deklaracji Niepodległości jest najślynniejszym podpisem w historii. Jego duży i efektowny podpis stał się ikoną, symbolizując amerykańską niepodległość oraz sprzeciw amerykańskich kolonii wobec brytyjskiego panowania. Hancock, który był przewodniczącym Kongresu Kontynentalnego w czasie podpisania Deklaracji w 1776 roku, podobno złożył swój podpis w bardzo wyraźny sposób, aby król Jerzy III mógł go odczytać bez okularów, co symbolizowało jego śmiałość i oddanie sprawie niepodległości.

Hancock był jednym z ośmiu prezydentów z okresu oznaczonego rokiem 1789, ale zarazem należał do grona siedmiu mężczyzn, którzy byli prezydentami w okresie oznaczonym rokiem 1776. Był prezydentem, gdy podpisano Deklarację Niepodległości. Hancock łączy oba okresy swoim ludzkim podpisem i jest obecny zarówno w pierwszej, jak i w drugiej historii. Pierwsza historia przedstawia to, co boskie, a druga to, co ludzkie, a podpis, który wiąże obie historie, jest podpisem Cudownego Językoznawcy, który posłużył się ludzkim narzędziem, aby połączyć boski okres oznaczony rokiem 1776 z ludzkim okresem oznaczonym rokiem 1789.

W dziejach świata istnieje tylko jeden inny podpis, który dorównuje podpisowi Johna Hancocka pod względem rozpoznawalności, i jest to również podpis związany z rokiem 1789 i rewolucją francuską. Podpis ten odznacza się tą samą śmiałością, jaką Hancock zamierzał zmanifestować, i należy do historii Francji.

Pod względem globalnej rozpoznawalności i znaczenia symbolicznego, podpis Napoleona Bonaparte ma status porównywalny z podpisem Johna Hancocka, choć w innym kontekście historycznym i kulturowym. Napoleon, wybitny przywódca wojskowy i polityczny Francji, odcisnął znaczące piętno na historii Europy i świata, zwłaszcza podczas wojen napoleońskich. Jego podpis, często charakteryzujący się śmiałym i wyrazistym stylem, stał się symbolem jego potężnego wpływu oraz szeroko zakrojonych zmian, które wprowadził w Europie, w tym reform prawnych znanych jako Kodeks Napoleona.

Podobnie jak podpis Hancocka, który symbolizuje sprzeciw wobec brytyjskiego panowania i dążenie do amerykańskiej niepodległości, podpis Napoleona symbolizuje inny rodzaj śmiałości i ambicji – przekształcanie europejskich granic politycznych oraz krzewienie francuskich ideałów rewolucyjnych. Oba podpisy są symbolem ról, jakie te postacie historyczne odegrały w kształtowaniu losów swoich narodów, a także szerszych konsekwencji ich działań dla historii świata.

Kiedy Ezechiel zobaczył koła w kołach, przedstawiające złożoną grę ludzkich wydarzeń w historii czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, jedno z tych kół zostało typologicznie

przedstawione przez koło w roku 1789, kiedy Konstytucja Stanów Zjednoczonych, bestia z rogiem republikańskim i rogiem protestanckim, zetknęła się z Francją, bestią z rogiem Egiptu i rogiem Sodomy.

Od 1789 roku aż do 1799 roku Francją wstrząsało „trzęsienie ziemi”, które miało swój początek w bestii ateizmu, która wyszła z bezdennej otchłani. W czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy rok 1789 oznacza okres rozpoczynający się 18 lipca 2020 roku, kiedy bestia ateizmu obaliła i zgładziła róg prawdziwego protestantyzmu, a następnie 3 listopada 2020 roku bestia ateizmu również obaliła i zgładziła róg republikanizmu. Koło roku 1789 przedstawia koło roku 2020, co jest reprezentowane przez 18 lipca (boskość) oraz 3 listopada 2020 roku (człowieczeństwo).

Boży podpis, reprezentowany przez ludzkość, znajduje się w dwóch najśłynniejszych podpisach świata, które oba są związane z rokiem 1789 i oba reprezentują moce, które osadzają i usuwają papieżstwo z tronu ziemi. Rok 1789, jako środkowy z trzech kamieni milowych, które reprezentują Boży podpis prawdy, posiada sygnaturę „trzynastu” kolonii i „buntu” Rewolucji Francuskiej.

1789, aż po 1799, reprezentuje historię Rewolucji Francuskiej, a liczba dziesięć oznacza próbę. 1789 jest pierwszą literą „prawdy”, a 1799 oznacza ostatnią literę okresu we Francji. Okres środkowy był naznaczony egzekucją króla Francji w 1793 roku, gdy obywatele zbuntowali się przeciw jego aroganckim królewskim rządóm.

Ewangelia pokoju, którą Francja odrzuciła, miała zostać do cna wykorzeniona, a skutki miały być straszliwe. 21 stycznia 1793 roku, dokładnie dwieście pięćdziesiąt osiem lat po dniu, który ostatecznie skierował Francję na drogę prześladowania Reformatorów, inny pochód, z zupełnie innym zamiarem, przeszedł ulicami Paryża. Wielki spór, 230.

Rok 1789 wyznaczył bunt trzynastej litery dla dwurożnej bestii Stanów Zjednoczonych oraz pierwszą literę dla dwurożnej bestii Francji. Środkową literą Francji był rok 1793, kiedy królowi Francji odcięto głowę, a Napoleon reprezentował ostatnią literę, gdy przejął kontrolę nad rządem w 1799 roku. Podpis „prawdy” w historii obalenia Francji, reprezentowany przez lata 1789, 1793 i 1799, jest proroczym kołem połączonym z proroczym kołem z lat 1776, 1789 i 1798.

Obie historie zawierają dwa najśłynniejsze podpisy w historii ludzkości, łącząc w ten sposób boski podpis „prawdy” z dwoma ludzkimi podpisami. Oba koła są powiązane z trzynastą literą w okresie opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który jest okresem od zabicia dwóch świadków w 2020 roku aż do ich powstania w 2023 roku, co jest oznaczone datą 7 października 2023 roku.

Będziemy kontynuować nasze badania w następnym artykule.